

Nâng Niu Hạnh Phúc Trong Tâm Tay

Tác giả: Tràm Cà Mau

Khi gần sáng, ông Tư phải thức dậy, hấp tấp đi xả nước thừa của cơ thể lần thứ tư trong đêm. Bà Tư thương chồng, thì thầm trong giấc ngủ: “Tội nghiệp cho anh quá. Mỗi đêm dậy đi tiểu đến bốn năm lần, rồi mất ngủ. Buồn thật.”

Ông Tư cười khì, nói với vợ: “Đi tiểu được thì mừng chứ sao lại buồn? Mừng vì chưa bị bí tiểu, phải đến bệnh viện, họ đút cái ống dài ngoằng vô ‘con chim’ để thông, nghe nói đau thấu trời luôn đó.”

Ông nhẹ nhàng nằm xuống bên vợ, kéo cái mền đắp ngang cằm, quàng tay qua ôm bà rồi nói tiếp: “Em nghĩ cho kỹ xem, có thứ ống gì xài đến hơn bảy mươi năm rồi vẫn còn dùng được, chỉ mới trục trặc sơ sơ. Ngay cả các thứ vòi nước trong nhà, làm bằng kim loại thượng hạng, không rỉ sét, mà năm bảy năm cũng đã phải thay rồi. Mình được như thế này, cũng phải vui mừng và cảm ơn cái ông tạo hóa đã khéo nặn ra cái vòi bền bỉ vô địch đó. Đối với những người bí tiểu, thì tiểu được là một hạnh phúc vô cùng to tát và khoái lạc. Còn khoái hơn cả khi lần đầu trong đêm tân hôn nữa đó.”

Bà Tư vỗ nhẹ bàn tay chồng: “Ừ, phải cảm ơn cái ông tạo hóa, nhưng bây giờ chỉ dùng được cho một việc tiểu tiện thôi!”

Ông Tư ép sát người vào thân vợ, nói nhỏ: “Tại vì em không chịu, chứ nó vẫn còn dùng được cho việc khác nữa, đã vô dụng đâu? Nhiều ông bạn nói với anh rằng, bây giờ muốn ‘gần gũi’ bà vợ, các bà gạt đi, tưởng còn khó khăn hơn cả ngày xưa khi chưa cưới nhau, lần đầu dụ dỗ bà ấy lên giường!”

Nói cho hăng thế, nhưng ông lại đâm lo, vì lẽ bây giờ bà vợ đòi ‘chuyện đó’ thì không biết làm sao để đáp ứng? Chỉ còn tìm kế hoãn binh, và đánh trống lảng cho qua chuyện thôi.

Bà vợ ông Tư quàng tay qua ôm chồng, rúc đầu vào ngực ông, rồi thủ thỉ: “Vợ chồng mình còn được như thế này đã là hạnh phúc lắm rồi. Đa số vợ chồng khác, đều đã ngủ riêng, hai người hai phòng, hoặc hai giường riêng rồi! Uổng quá, đáng ra tuổi già nếu không

còn ‘chuyện đó’ thì phải lấy cái âu yếm, vuốt ve dịu dàng, truyền hơi ấm cho nhau để bù lại. Ngủ riêng rồi dần dần cái tình nó nguội lạnh, phai nhạt đi.”

Ông Tư mừng, vì dù thiếu chuyện xác thật, nhưng vợ ông chưa đổi tính, chưa thành khó khăn dữ dội như nhiều bà khác. Các bà ấy sẵn sàng hát tay ông chồng ra, mỗi khi các ông định vuốt ve, hay đụng chạm đến thân thể. Rồi các bà gắt gỏng, lớn tiếng nặng lời. Làm mấy ông chồng co rút lại, e dè. Lâu dần, các ông không dám có cử chỉ âu yếm thân thiết với vợ nữa, rồi tránh đụng chạm như đối với người dưng.

Ông Tư nhớ đến lời của bà Hồ, bà Lê, bà Phương, các bà này đã bỏ những ông chồng già để sống riêng, chỉ vì: “Bây giờ, tình cũng không, tiền cũng không, dịu dàng ngọt ngào tử tế cũng không, lại hay gây gỗ cãi cọ nhau, tranh hơn thua, thì tránh xa ra, để cho nhau được yên thân.”

Ông Tư hỏi vợ: “Em có nghe tin tức chi về bà Hồ, bà Lê, bà Phương không? Chắc bây giờ các bà sống thanh thản, nhẹ nhàng sung sướng lắm!”

Bà vợ ông hứ một tiếng đáp: “Thanh thản sung sướng? Các bà bây giờ đang ủ rũ như con mèo chết, buồn thối ruột, chẳng còn ai để nghe lời cảnh nhắc, cảnh nhắc trách móc. Có bà quýnh quáng đi tìm một ông khác, nhưng rồi ngộ ra, ông nào cũng đầy khuyết điểm, và chẳng có ai bằng ông chồng cũ, đã chịu đựng bà mấy chục năm qua.”

Ông Tư nói nhỏ: “Tưởng chỉ có đàn ông gia đình đổ vỡ mới thấy cô đơn, xuống tinh thần, bác Huệ nói rằng, tuổi già, sống một mình thì hiu quạnh, vắng vẻ buồn lắm, đời sống trống rỗng, thà còn có một bà dấm dẳng, than van, gây gỗ, gắt gỏng, chê trách, còn hơn là lủi thủi ra vào căn nhà một mình. Nói thế, nhưng như ông Hoàng, ông Phan, sau khi gia đình đổ vỡ, đi tìm một bà xồn xồn thế chân vợ cho đỡ cô đơn. Nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, mới biết đã làm thêm một việc ngu dại trong cuối đời, vì các bà mới này, cũng đòi hỏi,

cũng trách móc hờn giận, cũng đem lại trăm ngàn rắc rối hơn là cho nguồn an ủi. Vợ chồng cũ là quý nhất, vì đã quen chịu đựng nhau, nhiều tình nghĩa cũ, nhiều chia xẻ cay đắng ngọt bùi.”

Bà vợ nhéo nhẹ tai ông trêu chọc: “**Máy bác đó rước các bà xồn xồn, bị tắt kinh, tinh thần xáo trộn, nên khôn khổ, nếu rước một cô gái trẻ, đẹp, chân dài thấu nách, đem về để chiều chuộng, có đỡ rắc rối hơn không?**”

Ông Tư cười hì hì, không trả lời, rồi hôn lên tóc vợ và nịnh: “**Cám ơn em đã đem lại cho gia đình cái hạnh phúc đơn sơ này. Cứ bằng lòng với những gì mình đang có, là xem như đã đặt chân đến cổng thiên đường rồi đó.**”

Bên ngoài, trời còn tối đen mịt mù, mà tiếng xe cộ đã huyền ảo. Xa xa vẳng lại tiếng còi của tàu điện làm ông nhớ lại thời cũ, mỗi sáng lái xe đến bến, đón tàu điện tốc hành đi về San Francisco, rồi đi bộ ra bến xe buýt, sau khi xuống xe buýt, phải đi bộ thêm mấy góc đường mới đến sở, chiều đi ngược lại, về đến nhà trời đã tối thui. Bây giờ, đang nằm phê nhàn nhã, ông cảm thấy quá sung sướng. Hạnh phúc dâng lên trong lòng lâng lâng khó tả. Ông không còn một chút lo âu nào cho cơm áo, gạo tiền, ông sống trong vừa đủ, mỗi tháng tiền hưu trí đi thẳng vào ngân khoản của ông. Không nhiều, nhưng với ông, cũng đã là quá đủ. Ông không mong ước có nhiều hơn, vì khi có nhiều tiền hơn, cũng không biết tiêu vào việc gì, và có lẽ đời sống cũng chẳng có gì thay đổi. Ông Tư ghi nhớ lời sách viết rằng, biết đủ thì đủ, nhiều bao nhiêu cũng thiếu, ít bao nhiêu cũng đủ. Đủ hay thiếu nằm trong tâm, không dựa trên con số.

Nằm nghe tin tức buổi sáng, chuyện chiến tranh, gây hấn, tranh giành quyền lực, bắn giết nhau, mà ông thương cho thiên hạ đang vui mình trong sân si, u mê, tội lỗi. Ông cảm được cái an bình, sung sướng, khi đứng ngoài vòng điên đảo của thế gian...

Ông Tư vào phòng tắm, mở nước cho vừa đủ ấm. Nước từ vòi sen ấm áp ào ào tưới xuống thân thể, ông Tư cảm thấy sung sướng đến lịm người trong cái hạnh phúc đơn sơ đó. Ông vung vẩy, nhẩy nhót hân hoan trong bồn tắm. Hạnh phúc có thật, hạnh phúc to lớn, thế nhưng hiếm người cảm nhận được. Ông Tư

thầm cảm ơn xứ sở này, đã mở vòng tay đón ông vào đây sinh sống. Cho hưởng thụ đủ những tiện nghi của một xứ sở văn minh.

Ông pha hai ly cà phê, hòa thêm mấy muỗng sữa bột béo, hương cà phê bay thơm thoang thoảng. Ông hít đầy phổi. Rồi đập ba cái trứng gà trên chảo nóng, nướng bốn miếng bánh mì vàng giòn kẹp lát ‘**phô mai**’. Dọn ra bàn, chia làm hai phần, một cho ông, một cho bà, có đủ cả dao nĩa. Ông cười sung sướng và nói một mình: “**Sang như Tây!**”

Ông bật ngọn đèn bàn, lật tập thơ chọn lọc của nhiều tác giả ra, vừa thưởng thức ý lời hoa gấm, vừa ăn uống thật chậm để tận hưởng cái hương vị của món ăn. Theo ông, được như thế này là thật sự cùng cực hạnh phúc, sung sướng, đời vui và đáng sống. Nhớ lại những năm tháng khổ sai đói lạnh trong lao tù cộng sản, buổi sáng bạn tù chia cho vài hộp cà phê giả chế bằng gạo rang, cũng đã cảm được cái hạnh phúc tràn đầy.

Sau buổi ăn sáng ông mặc thêm áo ấm, đội nón, cầm cây gậy chống, thông thả ra khỏi nhà, bước đi chậm rãi, chắc chắn, để khỏi bị té. Trong lòng ông khoan khoái, lâng lâng, hít khí trời thật sâu đầy phổi. Rồi nhớ đến những ước mơ tha thiết lúc đang ngồi tù, chỉ mong được thả vài bước tự do trên một đoạn đường xưa, khi đó, chợt tiếc tại sao khi còn có tự do mà không biết hưởng thụ, để bây giờ thêm quay quắt. Ông Tư nghe nói, đi bộ là lối thể thao công hiệu nhất cho mọi lứa tuổi. Ngay cả sau khi mới được giải phẫu xong một ngày thôi, lúc mà năm bảy cái dây, cái ống còn dính lòng thòng trên cơ thể, bệnh viện đã bắt bệnh nhân đi bộ, tưởng như bị trừng phạt, bị hành xác cho bỏ ghét, nhưng nhờ thế nên vết thương mau hàn liền thịt da. Không tập thể thao mạnh được, thì đi bộ, cũng đủ.

Khi mồ hôi đã lấm tẩm ướt lưng, ông quay về, đi chậm hơn, thích thú quan sát sinh hoạt đường phố. Có khi tiện đường, ông leo lên chuyến xe buýt đi một vòng ra biển. Nằm ngửa trên cát, lim dim mắt nghe tiếng sóng rì rào, rồi khe khẽ ngâm thơ: “**Nằm nghe sóng vỗ hao mòn đá. Thả nhớ lên trời theo gió bay...**” Khi chán, quay về, cái vé xe công cộng cho người già bán giá rẻ, có thể đi suốt ngày, bao nhiêu chuyến cũng còn giá trị. Người già được

chăm sóc, ưu đãi, thế nhưng nhiều ông bà không biết hưởng thụ đặc ân đó.

Về nhà, ông nói vài câu nịnh vợ cho bà vui. Kể cho vợ nghe vài chuyện khôi hài ngắn để thấy nụ cười tươi trên môi bà. Nụ cười nay đã móm mém, nhưng ông vẫn thấy đẹp, đẹp hơn cả thời bà mới đôi mươi khi ông theo đuổi. Có kẻ cho rằng ông nói dối khi thấy vợ là đẹp nhất. Ông nói cho họ nghe rằng, giả như bây giờ, nếu đổi vợ ông lấy một cô hoa hậu chân dài thấu nách, bù thêm nhà lầu và bạc triệu, ông cũng không chịu. Vì ông không muốn rước tai họa và rắc rối vào cái thân già, cần an bình hơn là sóng gió.

Những ngày thời tiết không thuận tiện để đi ra đường, ông tập thể dục ngay trong phòng khách, phát tay 3600 cái theo lối '[Thái Cực Quyền](#)'. Đồng thời nghe tiếng nhạc du dương tuyệt vời phát ra từ máy, hoặc nghe đọc các truyện hay, và mắt ông theo dõi những trận thể thao trên màn ảnh truyền hình hạ âm tiếng. Ông hưởng thụ ba thứ trong cùng một thời gian. Bà vợ thường nhắc, bảo ông làm gì hãy nên chú tâm làm một thứ thôi, theo như lời dạy của ông thiền sư nào đó. Nhưng ông nói, nếu làm được cả ba việc cùng một lúc mà vẫn có hiệu quả, vẫn thích thú, thì tội chi mà không làm. Lời khuyên của ông thiền sư cũng có thể đúng trong một số trường hợp, chứ không phải khi nào cũng đúng.

Ông thường nhắc với vợ rằng, ông bà như đang sống trong vườn địa đàng. Không cần đồ mồ hôi, mà vẫn có miếng ăn, ăn ngon và ăn no hàng ngày. Lại được sống trong một xã hội tự do, ổn định, thanh bình, không bị áp bức, đe dọa. Thế mà không cảm nhận được hạnh phúc, và tận hưởng, thì uổng vô cùng. Không nên phí phạm thời gian để tranh đua, cãi vã vì những chuyện nhỏ nhặt, không liên hệ đến đời sống và hạnh phúc gia đình. Bà vốn hiểu biết, nhưng đôi lúc cũng vô tình nói vài câu xúc phạm, làm ông đau lòng. Những khi này, ông không lời qua tiếng lại, mà bỏ đi nơi khác để dần cơn giận hờn, rồi mọi chuyện đều quên và qua đi. Không tội chi mà hơn thua với vợ cho gia đình mất hạnh phúc, cho bà vợ rầu rĩ, mất vui.

Sau bữa cơm trưa, ông vào giường, nằm dài thẳng chân nghe nhạc êm dịu và ngủ một giấc ngắn ngon lành. Khi thức giấc, ông

cảm thấy tâm hồn sáng khoái, tươi vui, hạnh phúc lâng lâng, như vừa nạp thêm sinh lực cho tấm thân già yếu đuối.

Ông mở máy, đọc vi thư của bạn bè, đọc những bài viết hay, do bạn bè chọn lọc chuyển đến để cùng chia xẻ. Ở tuổi này, còn liên lạc được với cả hàng trăm bạn cũ, mới, cũng là một thứ hạnh phúc quý báu. Có những bạn quen nhau từ thời chưa đi học, và cả những người bạn trẻ mới biết và trân trọng quý nhau. Kể từ khi có máy vi tính, ông Tư không còn đến thư viện thường xuyên nữa. Trước kia, mỗi tuần ông có cái thú ngồi thư viện đọc sách, và mượn sách xưa và sách mới về nhà. Ngồi trong thư viện, có cái không khí trang nghiêm của những người quý mến chữ nghĩa, dường như đọc thấm hơn. Thư viện có máy lạnh, máy sưởi, điều hòa không khí, khi nào cũng dễ chịu, và không bị ngắt quãng vì tiếng điện thoại reo, hay những bị nhờ vả vài công việc của người trong gia đình. Ông còn cái thú, đi dọc theo kệ sách, nhìn các tác phẩm đủ loại, đủ tác giả, mà ông muốn ôm tất cả về nhà để đọc và nghiên cứu. Đôi khi ông hờn hờ ôm một chồng sách về nhà, mà không đọc được một trang, đến hết hạn kỳ phải đem trả. Nhưng trong lòng ông vẫn lâng lâng xao xuyến với chữ nghĩa.

Buổi chiều, ông ra vườn, ngồi trên ghế đá dưới bóng tàn cây dâu-rủ-lá um tùm như cái vòm, mà hành thiền chừng ba mươi phút, lúc này, tâm trí ông trống rỗng, dường như không còn nghe tiếng chim kêu tiếng lá rụng. Ông lạc vào một trạng thái thoát tục, tưởng như không còn liên hệ với thế gian. Trông ông, giống như một đạo sĩ Ấn Độ ngồi trong hang động. Sau khi xả thiền, ông cảm thấy tâm thần nhẹ bấc, nguồn hoan lạc cuộn cuộn dâng tràn. Nhờ thiền ông tìm được nguồn an bình hạnh phúc, buông bỏ mọi ham muốn tầm thường, vui với với hiện tại, vui với những gì nhỏ nhất đang có.

Ông Tư luôn nhớ lời cụ Kha hơn chín mươi tuổi, người đã trải nghiệm, sống với chế độ cộng sản từ năm 1954 tại Hải Phòng cho đến năm 1979, cụ nương theo phong trào người Tàu chạy về Hồng Kông. Cụ thường nhắc: "[Từ khi mở mắt thức dậy cho đến lúc chìm vào giấc ngủ, tôi luôn luôn thấy mình hạnh phúc sung sướng lạ lùng, vì đang sống](#)

trên nước Mỹ tự do. Tha hồ ăn nói không phải e dè nhìn trước ngó sau. Tha hồ mà nghe bất cứ đài phát thanh nào, đọc báo không hạn chế. Mặc sức ca hát tự do, không ai bỏ tù vì hát nhạc này nhạc kia, như ông Lộc Vàng ở Hà Nội, cùng năm ba bạn bè đóng cửa phòng ca hát cho nhau nghe những những bài ca tình cảm, vậy mà bị tù đến mười năm. Không ai dòm vào mâm cơm mình, để xem gia đình ăn gì, để đi báo cáo công an. Mặc sức ăn gà, ăn vịt, mà không phải vận cổ gà ban đêm, ăn xong phải chôn lông để phi tang tích. Không phải xếp hàng từ đầu hôm đến sáng để mua vài ba ký gạo, khoai sùng. Không phải đói cơm rách áo, mà phải ca ngợi là đang ấm no hạnh phúc. Ông nhớ kỹ nhé, đừng bao giờ quên cái sung sướng hạnh phúc ông đang hưởng thụ mỗi ngày. Không nhớ thì quả quá phí phạm. Phải sống trong chế độ cộng sản ít ra vài năm mới cảm nhận được cái hạnh phúc tuyệt trần của một ngày trong xứ tự do.”

Ông Tư gật đầu đáp: “Bao nhiêu năm sống trong chế áp bức độc tài, bị khổ sai tù tội đói khát, lạnh lẽo, tôi làm sao quên cho được! Tôi luôn luôn trân trọng cái hạnh phúc từng ngày, từng giờ, từng phút mình đang hưởng. Ngay giờ đây, cụ và tôi, cũng đang vô cùng hạnh phúc khi được ăn nói tự do như thế này đây.”

Mỗi khi có những sinh hoạt cộng đồng, sinh hoạt văn hóa nghệ thuật, ông bà Tư cố gắng thu xếp thì giờ đến tham dự, từ khi mở màn cho đến lúc tan cuộc. Ông cảm thấy đời sống phong phú hơn, hạnh phúc sẽ đầy hơn.

Một bạn già khác, cũng tâm sự với ông Tư; “**Tuổi già, mắt yếu, tai lãng, răng long, chân đau, đầu gối nhức, miệng lạt, ăn không còn biết ngon, nhưng nhờ thế mà cảm thấy yêu đời hơn, vì biết mình còn may mắn chưa đến nỗi nằm liệt giường, hoặc những người đang quần quai đau đớn thê xác mà thuốc giảm đau không công hiệu**”.

Tràm Cà Mau

Xuân Tha Hương

Xuân lại về đây?

Tuyết nhuộm rừng thông,

Sương mờ ngọn cỏ.

Ly loạn bốn phương trời kiếm mã.

Rượu đào sông Dịch tiễn ai đây?

Nhớ xưa hề

Hoa bay, hoa bay...

Nhớ xưa hề

Heo may heo may...

Đống Đa gươm thét đường mây,

Khải hoàn sóng nhạc vang đây cố đô,

Mà nay,

Nhạn Hồng gầy cánh ven trời,

Trăng thề bẻ nửa chia đôi bước đường.

Hoa bay bỏ động hoa vàng,

Nước đi nước bỏ thác ngàn đơn côi.

Rượu giang hồ đắng làn môi,

Ái ân bỏ lỗ ngược xuôi hận thù...

Thôi Xuân đừng đến đây Xuân nhé!

Lòng đất chưa tàn lửa chiến chinh,

Cung kiếm chưa tìm về cố quận,

Hương dương chưa nở nụ thanh bình!

Ngày mai đốt pháo mừng quê mẹ,

Cờ xí tung bay rợp phố phường,

Xuân mới thom thom tình viễn xứ.

Lòng người ngào ngạt ý muôn phương...

N.H. Nhạn

Xin mời quý vị xem và nghe [YouTube Cây Viết Chì](#) do các sơ Hội Dòng Mến Thánh Giá Vinh trình diễn. Tất cả đã phối hợp chặt chẽ, về nghệ thuật, kỹ thuật, và mỹ thuật, cách trình diễn và nét trong sáng... khiến BPT xem mấy lần không chán. Xin chia sẻ cùng quý vị.